

dobrý skutek

V dalším vyprávění se vám představí Alex. Milý, skromný a inteligentní chlapec, který **přesně ví, co od života chce**. Přejme mu, aby se jeho tři přání vyplnila.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv

Přál bych si práci, zdraví a rodinu

„Chtěla jsem, aby první příběh, který čtenářům předložíme v novém roce, byl optimistický. To se nám doufám v případě Alexova vyprávění povedlo. Děti vyrůstající v dětských domovech mají svá přání a sny jako všichni ostatní, jen je pro ně těžší je bez podpory rodiny realizovat. Proto se jim snažíme pomáhat a usnadnit jim vstup do samostatného života. Nepřidáte se? Je jen na vás, které dítě a jakou formou podpoříte.“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsansci.cz

Jednou jsem dostal od svých známých otázku, byla docela těžká a vedla mě k zamýšlení. Zeptali se mě, jaká by byla má tři životní přání. Nejdříve jsem se tomu zasmál, ale pak jsem si rychle uvědomil, že je to otázka, která může mít víc odpovědí. Buď bych odpověděl tak, co bych si opravdu přál, i přesto že by to nebylo moc reálné, nebo bych odpověděl, co bych si přál, aby to bylo splnitelné.

Když jsem byl ještě malý kluk, lidé se mě ptali, co bych chtěl dělat za práci, kde bych chtěl bydlet a jaké bych chtěl auto. Většinou jsem něco jen tak plácl, mnoho mých odpovědí bylo nereálných. Ale lidé brali ohledy na to, že jsem ještě malý chlapec. Těch přání, která jsem už měl v hlavě, bylo opravdu hodně. Chtěl jsem dělat popeláře, prodavače, řidiče luxusních limuzín a mnoho jiných velice zajímavých zaměstnání. Bydlení? Většinou to byla nějaká pěkná vila či rodinný domek. O auta jsem moc velký zájem neměl, spíše mě lákaly autobusy, tramvaje a vůbec celá veřejná doprava. Líbilo se mi jezdit autobusem z jedné konečné stanice na druhou, vlakem jsem se dokázal vozit i celý den, proto jsem se začal hodně soustředit na železnici. Již od mých raných let jsem se chtěl stát řidičem lokomotivy, tedy strojvedoucím. Zaujalo mne,

že tak velký stroj může obsluhovat jedna jediná osoba. Hýbnout pákou a rozjet to monstrum, zatroubit nebo zastavit.

Na základní škole jsme řešili volbu povolání. Měl jsem jasno. Dostat se na dopravní školu a dělat práci strojvedoucího nebo průvodčího. Bylo to mé velké přání být ve škole, kde by mě to bavilo, mít spolužáky, kteří by měli stejné zájmy jako já, a hlavně mít pana učitele, který mě v mém koníčku bude i nadále podporovat a předávat mi další vědomosti. Toto přání se mi opravdu plní. Mám kamarády, se kterými si povídám o železniční dopravě, vyměňujeme si různé zážitky, fotografie i videa. Jsem konečně mezi lidmi, kteří tomu rozumí tak jako já. Pan učitel nás stále seznamuje s novými věcmi, které jsem dříve neznal. Poznávám i život na železnici jako zaměstnanec, při odborném výcviku. Chodím mezi lidmi, kontroluju jejich jízdní doklady a také si s nimi často povídám – nejen o železnici, ale i o všem možném ze života. Jsem za tuto praxi velmi rád. Vyučit se a dodělat nástavbové studium je jedno životní přání a pak se jen rozhodnout mezi strojvedoucím a průvodčím. Práce je základ, to víme my všichni.

Dalším přáním, které mám, je zdraví. To je nejpřednější, bez něho to není ono. Můžu být

rád za to, že jsem zdravý a že mi nic nechybí. Kolikrát vidím zdravotně postižené a je mi jich velice líto. Jsou připoutáni na invalidní vozík nebo jinak omezeni, nemají svoji svobodu. Já ji mám.

Když přemýšlím o svém třetím přání, nemohu se rozhodnout. Mít svoji rodinu, nebo být šťastný sám jako doposud? Opravdu by se toho našlo hodně. Plno mých vrstevníků vyjmenovává věci, jako jsou peníze a auta. Ale k čemu potřebuju auto, když je tu má oblíbená hromadná doprava? Auto stojí hodně peněz a jeho údržba také vyžaduje plno úsilí. A peníze? Na jednu stranu bych hodně peněz uvítal. Koupil bych si dům a jiné věci. Ale mým třetím přáním peníze být nemohou. Přál bych si být součástí velké rodiny, mít svou manželku, kterou bych měl moc rád, a také děti. Jak všichni říkají – s dětmi je hodně zábavy a já chci mít doma veselo a prožívat se všemi plno pěkných, ale i těžkých situací. A mám to. To je mé třetí přání. Kdo ví, jestli se mi všechna splní?

Uvidíme... To ukáže až sám život... ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.